

(א) מיר (א. ב.) 5 ז"ל ויחב. רש"י, א' ס"א דלא אישתא אמר כתיב ויין ישמח לבב אנוש, (ד) ג'דפו"ר כורב, (ס) 5 ז"ל מרשכו, (ו) ג'דפו"ר לך, (ז) 7 ז"א לחגיה, (ח) 7 ג'י הערוך ערך ככא ג' כוכא וזכו עולה יפה פרש"י כוכא זריף קטן כמו כוכא דליוודי תענית דף כב., (ט) 7 תענית כב., (י) 7 פרה פ"ג מ"ה, (יא) 7 כחוס' עז"י טספ; דהס' תילא משתכר ציהמ"ק ראשון, (יב) 7 חולין יח., (יג) 7 וע"ע מוס' זבחים מד: ד"ה אצנים ומוס' חולין יח. ד"ה וזמה,

—●●—

גליון הש"ס

תוס' ד"ה וכתוב וכו' גבי יואב. ע' לעיל דף נה ע"ב וזמ"ש שם על הגליון:

—●●—

מוסף תוספות

א. כי נסתפקו באותה עששה משה כל ימי בית ראשון. מוס' ע"ז גז: ד"ה בקשו. ב. 1. [ד]שבע פרות היו, הראשונה עשה משה. מוס' וזמ"ש: ד"ה אצנים. ג. וגזוים בית חשמונאי, הוכיז בעבדו. מוס' חולין יח. ד"ה וזמה. I. פי', לעשות בלא פנימה. מוס' חולין יח. ד"ה וזמה. ה. וכיון שהיה שמיר בבית שני כדפרושיה, אמאי גזוים בית חשמונאי. מוס' סוכה מט. ד"ה שכל 1. כי אם מבקע כתאנה שלא תהא חסרה כלום, אבל אין עושה אותן שלמות שלא תחגור בהן צפורן. מוס' ע"ז גז: ד"ה בקשו. I. דמיתו קרא. מוס' הראש.

איגניב לן כסא דכספא. שהיו רואים אותו ^(ז) כרך בסודריה ורוזין

לברוק מהו: **אמרי ליה.** לרש גלותא: **דחיורא.** שגר בעלת שחין: **מיכל אכלי וטעמי.** טעמתי: **חיורא לא עבדי לן האידנא.**

לא שחטנו היום צהמה בעלת שחין: **בדוספא.** בעור היו צודקין במקום ריסתנא וזו צבף הירך ותמלאנו בעור שהוא לבן: **דאמר רב חסדא חיורא באוכמתא לקוסא** היא. טללי לבן בעור שחור לקוסא היה שם בצשר והפך העור ללבן: **כרו ליה צירא.** חפרו גומץ שיפול בו: **ושדו ליה ליפסא.** השליכו מחללת על פי הצור כדי שלא יצין ^(ס) מושבו: **ליטי מר ליעת.** לשכב במשכבו: **נחר ליה רב חסדא.**

עשה לו סימן כמו נחרת סוסיו (ירמיה ח): **א"ל רב ששת** ליעוקא פסוק לי פסוקיך: **נעס לך.** פסוק הוא צעשהאל: **הדר מינה.** חזור מעליה לימין או לשמאל: **בריכות.** לרחוץ בהן צלוץ: **הכא פרגימו.** צבצל: **שידה ושידיפין.** שד וזכר ושד נקבה: **שידתא.** שידה עגלה למרכבת נשים ושרים: **בי שיחין.** צאות מקום: **מה היא.** מה דמותה ומה טיבה. ויש אומרים שידה עגלה ראש כולן ואמן איני יודע מאי היא: **היכי איעביד.** בלי כלי צהל: **שמיר.** צריה מששת ימי בראשית ואין כל דבר קשה יכול לעמוד מפניו: **לאצני אפור.** דאמריין במסכת סוטה (דף מה): אצנים הללו אין כותבין עליהם צדיו שנאמר פתוחי חותם ואין מפרטין עליהם צאימל שנאמר במלואתם שלא יהו חסרות כלום אלא כותב עליהם צדיו ומראה להן שמיר מבחון והן נצקעות מאלהין: **כעשינהו.** כפאס ציסורין לומר ^אלו היכן הוא: **כעשינהו.**

לחץ לשון מכש של צגדים (שבת דף קמא.): **היכא חיותה.** אשמדאי שאוכל לכששו: **בטורא פלן.** צהר פלוני: **כריא ליה צירא.** כרה לו שם צור: **טינרא.** אבן: **וחסמיה בגושפנקיה.** צחותמו: **סייר לגושפנקיה.** צודקו שלא נגע אדם בו לנגלת צורו: **וגצבי דעמרא.** גצות נמר: **וויקי דחמרא.** נודות יין: **צירא מספאי.** צמוד ההר למטה מצורו של אשמדאי: **ושפינהו למיא.** כגון השפה יין ^א לחמריה (ב"מ דף ס.): הריק מיר צור העליון לתוך התחתון דרך נקב שנקב צשפה שבין שמי הצורות ומתוך שהראשון קרקעיתו גבוהה מקרקעית התחתון נרוקו המים לתוכו מאלהין: **וספמינהו** לנקבים שבין זה לזה כדי שכשישים יין בעליון לא יוצב ממנו לתחתון: **וכרא צירא.** אחרינא מעילאי לצורו של אשמדאי: **ועמינהו.** מילא אותן שמי צורות עפר כדי שלא יצין אשמדאי: **טמינהו.** סתמן כדמתרגמינן סתמוס פלשתים (בראשית כו) טמנון פלישתאי: **כי אסא.** אשמדאי: **סייריה לגושפנקיה.** ומלאו שלס: **לא סגי ליה.** לא יכול להמאפק: **רוס וגנא.** נשחקר ונרדם: **נחיס אסא.** צניהו מן האילן: **סמיהו.** סגר השלשלת סביב לוארו שלא יוכל ראשו לנאס: **הוס קא מפרוז.** משתגע ומתעסק לנתקה הימנו: **דמרך.** הקצ"ה: **חף ציה.** נחחק צו: ^(ח) כוצא. זריף קטן כמו כוצא דל"ידיט): **דארמלא.** אלמנה היתה דרה צו: איחננא

מי שאחזו פרק שביעי גימין

סח.

תורה אור

- וַיֹּאמֶר לוֹ אֲבִנְרָ נָטָה לָךְ עַל יְמִינְךָ אוֹ עַל שְׂמֹאלְךָ וְאַחֲזוּ לָךְ אֶחָד מִהַעֲרִים וְקָח לָךְ אֶת הַלְּצָתוֹ וְלֹא אָבָה עֲשֹׂהָ אֵל לְסוּר מֵאַחֲרָיִי: שְׂמוּאֵל ב ב כ א
- בְּנִסְתִּי לִי גַם בִּסְף וְהָבָה וְהִגַּלְתְּ מַלְכִּים וְהַמְדִּינֹת עֲשִׂיתִי לִי שָׂרִים וְשָׂרוֹת וְתַעֲנוּגֹת בְּנֵי הָאָדָם שָׂדֶה וְשָׂדוֹת: קהלת ב ח
- וְהַבִּית בְּהַבְּנָתוֹ אֲבָן שְׁלֵמָה מִסָּע גִּבְיָה וּמִקְבוֹת וְהַחֲרוּן כָּל כְּלֵי בְרוֹז לֹא נִשְׁמַע בְּבֵית בְּהַבְּנָתוֹ: מַלְכִּים א ו 1 ז
- לֹץ הָיִין הָמָּה שֶׁכֶּר וְכָל שְׂנֵה בּוֹ לֹא יִחָבֶּה: משלי כ א
- זָנוֹת וַיֵּין וְתִירוּשׁ יִקַּח הוֹשֵׁעַ ד יא

דאמר רב חסדא אוכמא בחיורא וחיורא באוכמא לקותא היא. פירוש טללי שחור בעור לבן או טללי לבן בעור שחור אין זה אלא מחמת נגע שהיה שם הקשה רצינו מס דצמויר צריש פרק צית שמאי (דף לא): משמע דלא מיירי רב חסדא אלא שצור שחור צין שוורים לבנים שהשחור מגרע כולם ומתקלקל מקחס על ידו ופריך הסם ממחמי' דהסם דמשמע שהלבן גרוע ומסיק דרב חסדא איירי צמורא דקרמנאי דהסם שחור גרוע טפי ואור"ת דתרי מילי נינהו ומילתיה דהכא איירי בטללי שחור בעור לבן ולבן בעור שחור והסם מיירי שצור שחור צין שוורים לבנים ומדע דצכל הספרים ישיגס לא גרסינן הסם צמילתיה דרב חסדא אלא אוכמא צמיורא לקוטא ותו לא וכן נראה דאי גרסינן תריווייהו כמו הכא ונפרש חד לטללי וחד לשור צין השוורים אס כן מאי פריך הסם דמנא ליה דאוכמא צמיורא קאי אשור צין השוורים נימא איפכא ולא יקשה כלום. רצינו מס: **א"בא** שמיר דאייתי משה לאבני אפור. הכא משמע דלאצני אפור צני שמיר וצפ"ק דקידושין (דף לא). גצי עובדא דלמא צן תמיה צקשו ממנו אצנים לאפור וזה היה צצית שני מדקאמר לשנה נולדה לו פרה^א אדומה כו' דצצית ראשון לא עשו פרה כדאמר^ב עניה עשה עזרא ואס כן היה שמיר צצית שני ואין להקשות דצפרק צתרא דסוטה (דף מה). תנן משמטו נציאים הראשונים צטלו אורים ותומים ומשחרצ צית המקדש צטל שמיר דהיינו צית המקדש שני מדנקט צית המקדש סתם והסם צגמרא נקט צית המקדש ראשון על מילי אחריני ועוד מדלא ערצינהו צהדי אורים ותומים והוי ליה למיתני משמטו נציאים הראשונים צטלו אורים ותומים והשמיר דמשמטו נציאים הראשונים היינו משחרצ צית המקדש ראשון ^ה צטלו אורים ותומים ואריך לומר ששמרוהו מימי שלמה עד חורבן צית שני הקשה ה"ר אלחנן במסכת ע"ז צפ' ר' ישמעאל (דף נב): גצי אצני מצחב ששקאוס אנצי יון^ג ליתצרינהו אצנים שלמות אמר רחמנא ליעסרינהו^ד לא תניף עליהם צרול אמר רחמנא^ה וליעסרינהו ע"י שמיר ואומר ר"י דע"י שמיר אין נעשין חלקות^ו דחגירת צפורן פוסלת צמצוץ^ז והך סוגיא אמאי כמ"ד צסוטה (דף מה): דליצטריך שמיר לאצני צית המקדש והא דכתבי מגורכות צמגירה מוקי לה צאצני ציתו^ח: **ז"ל אייתי שידה בו'**. כי לא רלו לשאלו צאורים ותומים כשיכולין לשאלו על ידי דבר אחר:

ובתריב זנות ויין ותירושו. אף על פי שזה הפסוק לא נכתב עדיין היו יודעין כמנ"א ארור עושה מלאכת ה' רמיה צפ' לא יחפור (ב"ב דף קא א): ^ו גצי יואב: לצדוקמי

שרייה מטא לביתא שרייה מטא גבי כובא דההיא ארמולתא נפקא איחננא

ומתעסק לנתקה הימנו: **דמרך.** הקצ"ה: **חף ציה.** נחחק צו: ^(ח) כוצא. זריף קטן כמו כוצא דל"ידיט): **דארמלא.** אלמנה היתה דרה צו: איחננא

ארמולתא נפקא